

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Op stage in Canada

Nikkelen, J.

Citation

Nikkelen, J. (2005). Op stage in Canada. *Bestuurskundige Berichten*, 20(4), 23-24. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3211417>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3211417>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Agenda

5 oktober

Lezing van Annemarie Jorritsma "De politieke Markt" om 20.00 uur in de bovenzaal van Etablissement Einstein

12 Oktober

Excursie naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Den Haag. Verzamelen om 13.15 uur op Leiden Centraal station. Omstreeks 16.30 uur is de excursie afgelopen. Inschrijven is mogelijk in SB-03.

23 November

Lezing van Jan Terlouw. Tijdstip en onderwerp zullen nog nader bekend gemaakt worden.

Prikbord

*** Indien u in het collegejaar 2006-2007 geen B.I.L.-lid meer wilt zijn, dient u uw lidmaatschap **vóór 1 juli 2006 schriftelijk** op te zeggen bij de B.I.L.:

B.I.L.
Wassenaarseweg 52
Postbus 9555
2300 RB Leiden

*** Vind je het leuk bestuurskundig gerelateerde stukken te schrijven?

Stuur ze dan naar de redactie van Bestuurskundige Berichten op bovengenoemd adres.

*** Heb je een adreswijziging? Geef het even door aan de Secretaris op bovenstaand adres.

*** Ook dit jaar draait de B.I.L. volop. Wil jij meehelpen? Solliciteer dan als commissielid bij de vereniging. Kom een keertje langs bij SB-03. Het bestuur of enthousiaste B.I.L.-leden kunnen je er alles over vertellen.

Op stage in Canada

Op één januari was het dan zover. Na maanden van voorbereidingen, een broodnodige crash course *conversational English* en de laatste inkopen met mijn moeder op de markt (drop en stroopwafels), vertrok ik dan eindelijk richting Vancouver. Het grootste avontuur uit mijn leven sinds het behalen van mijn B-diploma stond op het punt te beginnen: ik ging de keuzeruimte van mijn studie invullen met een semester aan de University of British Columbia (UBC).

Na een negen uur durende vlucht, bracht een taxi me naar de campus waar mij een kamer was toegewezen. Omdat mij was verteld dat UBC een kleine veertigduizend studenten huisvest, waarvan er ongeveer twaalfduizend *on campus* wonen, verwachtte ik nog wel enige sporen van een knallend oud- en nieuwfeesten aan te treffen. Niets bleek helaas minder waar: alle straten waren schoon en er was geen student op het hele terrein te bekennen.

Na een half uur voor de deur van mijn *residence* te hebben gewacht, zag ik eindelijk iemand die me kon helpen. Mijn vraag 'where's everybody' werd honend weggelachen. 'At their parent's place, ofcourse.' Meteen werd ik er aan herinnerd

dat ik me bevond in een enorm land waar studenten vaak enorme afstanden moeten afleggen om ergens te kunnen studeren. Even de trein pakken is er dan niet bij.

Na een aantal dagen van slapen en de stad verkennen begonnen de colleges. Drie vakken stonden op mijn programma: *Democratic Theory*, *International Political Economy* en *Public policy*, waarvan laatstgenoemde het enige bestuurskundige vak was. De

opzet van het vak was dat we met behulp van een theoretisch kader gingen verklaren waarom landen die dezelfde sociale problemen ondervinden (drugs gebruik, vergrijzing, toename wapenbezit, de zoveelste succesvolle serie van Big Brother) een verschillend beleid voeren om deze problemen te verminderen.

Per week werden verschillende factoren (ideas, policy feedback, political institutions en organizations of interests) behandeld die de verschillen in beleid konden verklaren. Min of meer leek het op een klein onderdeel van ons Beleid I, maar dan specifiek gericht op één onderdeel. Voor dit vak, net zoals elk ander vak van *Political science*, werd verwacht (minimaal)

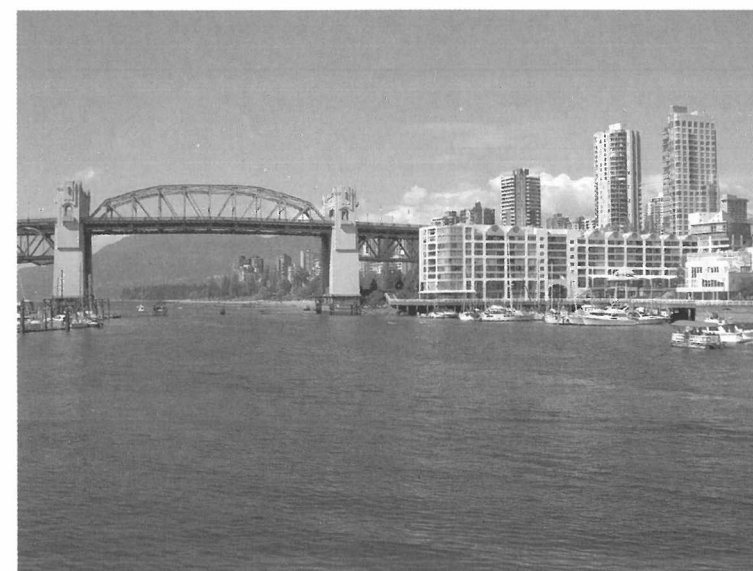
"Na een half uur voor de deur van mijn *residence* te hebben gewacht, zag ik eindelijk iemand die me kon helpen. Mijn vraag 'where's everybody' werd honend weggelachen."

dat iedere student twee term papers schreef. Eerst een kleine paper (circa 3 pagina's) om je te verdiepen in een van de factoren, daarna een grote (rond de 10 pagina's) vergelijkende case study. Het schrijven van papers was veruit, ook bij de andere twee vakken die ik gevolgd heb, het zwaarst tellend voor het eindcijfer. Gemiddeld tellen papers gezamenlijk mee voor ongeveer tweederde van je eindcijfer, zodat je absoluut gemotiveerd moet zijn om die met een goed resultaat af te ronden.

Sowieso viel me op dat studenten meer gemotiveerd en meer bezig zijn met het behalen van goede cijfers. Bij elk vak werd er door de professor een grafiek gegeven met de behaalde

cijfers van de klas, zodat je de modus en de mediaan kon aflezen. Deze nadruk heeft te maken met het feit dat studenten met HBO niveau ook gewoon naar een universiteit gaan. Onder meer door een goede begeleiding en een laag niveau van Pass (je hebt maar een vijf nodig om een vak "te halen") is het voor een hoop studenten mogelijk een universitaire Bachelor af te ronden. Hoge cijfers zijn daarom essentieel om voor een academische carrière; de lat voor Masterstudenten wordt redelijk hoog gelegd aangezien je gemiddelde rond de acht moet scoren om hieraan te mogen beginnen.

De moeilijkheidsgraad ten opzichte van Nederland is moeilijk te bepalen aangezien de nadruk veel meer op het schrijven van papers wordt gelegd (vakken met alleen een tentamen kennen ze niet). Je wordt dus meer gedwongen hard te werken aangezien je de hele periode door papers aan het schrijven bent, zodat je eigenlijk

voor de tentamens al hebt bepaald wat in grote lijnen je eindcijfer wordt.

Ook op sociaal gebied was de periode totaal anders dan het Leidse leventje. Ten eerste is het wonen op een campus niet

“Met de slogan ‘get involved’ worden je tal van mogelijkheden geboden om je sociaal actief te houden.”

vergelijkbaar met het wonen in een typisch Hollands studentenhuus. Met een oppervlakte van ongeveer negen vierkante kilometer en alle voorzieningen mag je de campus ook zeker een stad noemen. Naast alle sportfaciliteiten binnen vijf minuten lopen van je kamer, heeft de campus eigenlijk alles van McDonalds tot bioscoop, van Postkantoor tot Salvation Army shop en van disco tot restaurant. Je hoeft het terrein wanneer je op de campus woont totaal niet te verlaten. De meeste studenten vullen de avond (indien er niet gestudeerd wordt) dan ook met sporten of gezellige een biertje doen in een van pubs.

Vanuit de universiteit zelf wordt er alles aan gedaan om iedereen zo actief mogelijk te houden in het sociale leven, zodat niemand wegwijnt op zijn of haar kamertje. Met de slogan ‘get involved’ worden je tal van mogelijkheden geboden om je sociaal actief te houden. Dit uitte zich niet alleen in een verscheidenheid aan clubs die zich richten op sport en cultuur, maar ook het bewust creëren van een sfeer van veiligheid en verbondenheid. Zo staat er op elke hoek van de straat een soort van ANWB-paal, die je in verbinding kan brengen met de beveiliging wanneer je je onveilig voelt. Ook kan je, geheel gratis, je door twee andere studenten van elke locatie op de campus laten ophalen wanneer je in de avond niet alleen over straat wil lopen. Op het gebied van sport wordt er dagelijks een verschillende *drop-in* georganiseerd zodat je individueel of in groepsverband elke sport kan beoefenen zonder dat daar verplichtingen aan vast zitten.

Opvallend was het gemak waarmee je je onder de Canadezen bleek te kunnen mengen, ondanks het feit dat je natuurlijk toch een soort van allochtoon bent. Canada zelf wordt gekenmerkt door een multiculturele samenleving en dat zie je ook absoluut terugkomen in de mentaliteit. Canadezen zijn over het algemeen open en respectvolle mensen die je graag willen helpen. Daardoor is de samenleving wat relaxter dan in Nederland, waarbij het opvallend is dat iedereen doet wat hij of zij het beste acht. Dit in tegenstelling tot de Nederlandse mentaliteit waar we ons nog wel eens laten beïnvloeden door de spreekwoordelijke buurman. Er zijn ook minder sociale leefregels voor studenten en ook zou je geen typische Canadese student kunnen beschrijven. Deze andere sfeer kwam zelfs een beetje terug in de houding van studenten in hoorcolleges, waarbij er door iedereen volop gediscussieerd wordt. Niemand heeft een afwachtende houding en ook de paar

(student)presentaties die ik gezien heb, waren wat overtuigender dan ik op FSW gewend ben.

Alles bij elkaar is een half jaartje buitenland een leerzame en vooral een intensieve periode. Naast het feit dat het hele studiesysteem toch behoorlijk verschilt van het Nederlandse, trek je elk weekend erop uit om de stad en het land te verkennen. Omdat UBC een internationaal georiënteerde universiteit is, zitten er genoeg *exchange students*, zodat je niet bang hoeft te zijn dat je veel in je eentje bent. Met behulp van een e-maillijst is het dan niet moeilijk iedereen te bereiken, zodat het voorkwam dat je met vijftig man – afkomstig van over de hele wereld - op een normale woensdagavond staat te dansen in een discotheek. Dat was voor mij een van de mooiste ervaringen; een half jaar lang heb je vrienden die komen van Bolivia tot Nieuw-Zeeland. Je realiseert je dat behalve de dagelijkse eetgewoonten, er toch weinig verschil zit tussen al die mensen.

Ik kan iedereen aanraden, indien de studie het toelaat, een aantal maanden te ervaren hoe de sfeer van een andere universiteit, cultuur en land is. Als je het goed regelt kost het je niet veel studievertraging, terwijl het je wel veel ervaringen oplevert. UBC is daarbij een perfect georganiseerde internationale universiteit waarbij er alles aan wordt gedaan om je zo snel mogelijk thuis te laten voelen. Ook de stad Vancouver heeft een hoop te bieden, naast de prachtige omgeving en natuur, kun je er in de winter perfect skiën en in de zomer op het strand liggen. Heb je de kans deze ervaring op te doen, dan zou ik die met beide handen aanpakken.

Jeroen Nikkelen

De stedelijke context in de bestuurskunde.

Een onontgonnen proeftuin?

Het is 19 januari 2004. Nog voordat Stef Blok, de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie Integratiebeleid, het rapport *Bruggen Bouwen* aan de Tweede Kamer kan aanbieden, rollen de eerste persberichten al uit de fax bij de (landelijke) media. De commentaren liegen er niet om, het rapport wordt afgedaan als ‘vrijblijvend, naïef, waardeloos en vaag’. De meeste politieke partijen verwijzen het rapport direct en zonder bestudering naar de prullenbak. De boosdoener was de conclusie “dat de integratie van veel allochtonen geheel of gedeeltelijk geslaagd is en dat dit een prestatie van formaat is, zowel van de betreffende allochtone burgers als van de hen ontvangende samenleving”².

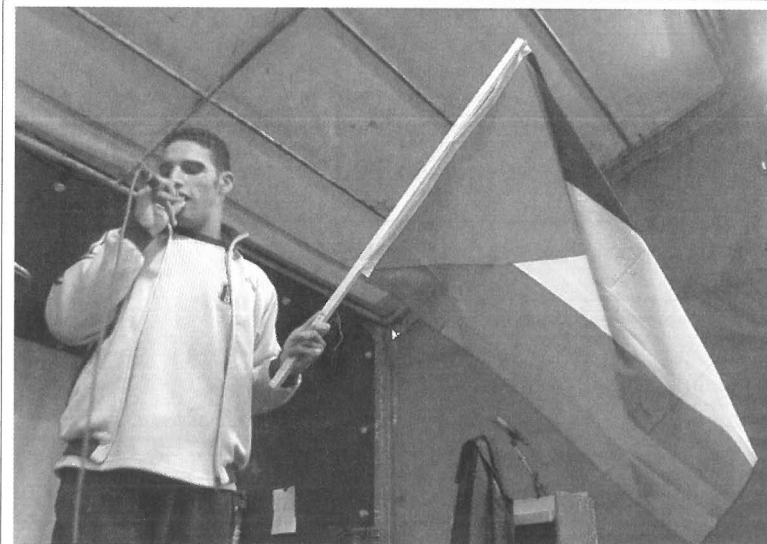
Deze voorzichtig positief geformuleerde conclusie stuitte op een muur van weerstand bij de meeste politieke partijen en publicisten. Blijkbaar paste deze positieve conclusie niet in het huidige dominante denkpatroon van een falend integratiebeleid. De Commissie formuleerde haar conclusies op basis van onderzoeksrapporten en tientallen gesprekken met betrokken personen, zowel op landelijk als lokaal niveau. Op basis hiervan achtte zij zichzelf in staat om deze, vaak verguisde, conclusie te trekken. De lokale ervaringen en de feiten strookten namelijk niet met de heersende ideeën over

een totaal mislukt integratiebeleid.

Op het gebied van integratiebeleid is het vizier van politici, beleidsmakers en wetenschappers gericht op Den Haag en niet op het lokale niveau. Echter, zo constateert ook de landelijke overheid, dáár vindt integratie daadwerkelijk plaats.¹ Lokale overheden zullen waarschijnlijk een andere interpretatie hebben van wat als gefaald te boek staat. Door als landelijke parlementaire onderzoekscommissie in de conclusies lokale bevindingen te betrekken moest de overwegend negatieve consensus op zijn minst genuanceerd worden. Deze prachtige spagaat tussen feiten en verhaal wekt de nieuwsgierigheid op naar wat zich nu eigenlijk afspeelt op het lokale niveau. Vooral de grote steden (G31) zien zich geconfronteerd met een toenemend aantal ‘nieuwe Nederlanders’ en de daarmee samenhangende uitdagingen. Het is daarom vreemd dat de blik van de meeste wetenschappers op dit gebied nog steeds op het nationale niveau gericht is. Daarbij doet de overwegend sociologisch of politiek-filosofisch gekozen invalshoek vaak vergeten dat op het stedelijke niveau, bestuurskundig gezien, veel valt te ontdekken. En dat geldt overigens niet alleen op het gebied van integratiebeleid.

Steden krijgen vaak als eerste te maken met de concrete werkelijkheid van diverse sociale kwesties. De onleefbaarheid van oude stadswijken, het hoge percentage jongeren dat uitvalt in het onderwijs, criminaliteit en drugsoverlast, sociale activering en reïntegratie van deels arbeidsongeschikte burgers, inburgering en integratie van migranten in de stedelijke samenleving. De aantrekkingskracht van steden zorgt er bovendien voor dat de stad een sociale lift functie heeft gekregen. Veel jonge veelbelovende starters brengen de eerste jaren van hun werkende leven door

“De stedelijke context is een razend interessante nog deels onontgonnen proeftuin voor hedendaagse bestuurskundigen.”

Voetnoten:

¹ *De Volkskrant*, 'Fraaie integratieboodschap komt slecht uit'; 20 januari 2004; E. Ety (2004), 'De schuldvraag', *NRC Handelsblad*, 20 januari 2004

² Speech Stef Blok bij aanbieding van het onderzoeksrapport aan de Tweede Kamer, 19 januari 2004

³ Kamerstukken, TK, 2001-2002, 28198, nr. 2 and TK, 1999-2000, 26815, nr.3